

Duchovní úrovně VII.

Naposledy mluvil jsem o ostrovech růží, lilí a labutí.

Nazvali jsme tyto tři velké opěrné body ve čtvrtém stupni prastvoření ostrovy v moři zářícího Světla. Nejsou však takovými ostrovy, jak si je lidé představují. Snad bude srozumitelnější, přirovnám-li tyto tři opěrné body ku třem zářícím drahokamům ve zlatém kruhu. Opravdu můžeme celou úroveň čtvrtého stupně přirovnati ke zlatému kruhu, k zlatému pásu, v němž jsou zasazeny tři zázračné drahokamy.

Samozřejmě je na tomto stupni, tak jako na všech ostatních úrovních, ještě i jiný život. Nejdříve jsem vám vyjmenoval jen ty body, které jsou pro stvoření, jmenovitě pro lidské duchy, **nejzářivější**, nejdůležitější ba i rozhodující.

Stejně zřízení jest i na pátém stupni prastvoření. Jsou-li dosavadní stupně **základními východisky** všech zářících sil, pak jest pátý stupeň zemí nebo úrovní **připravování, přípravy** pomocí pro vše, co se nachází **pod** prastvořením. V tomto pátém stupni působí vedoucí, silní připravovatelé všech podpor **lidského pokolení!**

Lépe mi porozumíte, budu-li **jednoho** z nich jmenovati: **Is-ma-el!**

Zde žije a odtud vychází jeho činnost. Is-ma-el, který již kdysi vychovával Abd-ru-shina na této zemi, který kvůli němu se na zemi vtělil. Později také jako Jan Křtitel zvěstoval příchod

Ježíše. Is-ma-el měl připravit všech sedm světů na příchod Sváté Vůle Boží, Parsifala – Imanuele!

Jest **nejvyšším** na tomto stupni. Kolem něj je mnoho pomocníků. Zprávy ze Světla dostává **on** pro své velké rozsáhlé působení, které vždy věrně splnil. Splní je i tentokrát netušenou silou, protože jeho láska k Božím Synům jest bezmezná. **On** dal také lidem velká zjevení nynějších událostí, která jsou všeobecně známa jako „Zjevení Janovo“.

Tento pátý stupeň je pln šlehajícího života. Všechna činnost je vyplněna velikými přípravami všech rozhodujících kroků Světla ve stvoření. –

Šestý stupeň zjevuje nám opět velmi silný, světlý, vpřed vystupující bod: **Bílý zámek!**

Lidské pojmy nevyjadřují však správně obsah tohoto stupně. Označením Bílý zámek je míněno **útočiště dvou čistých nádob**. Pod věrnou ochranou dlí zde dvě čistě duchovně ženské nádoby nejsvětějších zaslíbení Světla na zemi.

Jsou to dvě čistě duchovní schrány pro pozemské matky Ježíše a Abd-ru-shina.

Jen dvě; neboť čistě duchovní nádoba pro Abd-ru-shina, vyvolená připravovati Boží **Vůli** cestu do hrubé hmotnosti, byla již **dvakrát** zde na zemi. Poprvé v pozemské ženě Dianitře a podruhé v pozemské ženě, která dala zemi Vůli Boží k soudu.

Čistě duchovní nádoba, která přinesla na tuto zemi Boží **lásku**, byla také **dvakrát** v těle pozemské ženy. Po prvé jí byla již v **pozemské matce Kassandry** a dala zemi část **lásky** Boží. Po

druhé tu byla v Marii z Nazaretu.

Obě čistě duchovní nádoby potřebovaly však také **duchovního** zahalení, bez něhož by nebyly mohly splnit svůj úkol **na zemi**. Tato **duchovní** část pozdějšího stvoření byla tou pozemskou ženou, a tato **část** to také byla, která se vždy při pozemském zrození Boží **lásky** zakalila. Přivěsila na sebe lidské slabosti, které nenechaly čistě duchovní nádobu zářiti na zemi **tak**, jak to bylo očekáváno. Proto nemohla mít Boží **láska** na zemi takovou oporu ve svých pozemských matkách, jakou měla mít. Často mívala dokonce i opak toho, velmi mnoho utrpení. To je zřetelný a smutný důkaz, že pozemští lidé ve svém ponížení již nemohli čistou **lásku** Boží vůbec cítit ani ji rozumět, tím méně snášeti. Vždy se buď vědomě či nevědomě proti ní vzpírali.

Když však nyní po třetí a naposledy měla opět býti část Boží **lásky** doprovázena k zemi na čas svatého soudu a po něm následující výstavby, tu byla nádoba hned po pozemském zrození lásky ze Světla vzata zpět. Stalo se tak proto, aby snad novým selháním vyvolené duchovní schrány nemohla se vyvinouti **nová** zatěžující spojení. Tak také nyní po třetí musela býti pro pozemské zrození Boží lásky ještě jednou vyhlédnuta **nová** duchovní schrána pozemské matky, protože obě první byly ještě svázány překážkami, které si způsobily a stály proto stranou.

Každá duchovní schrána je při tom sama člověkem, tedy sebe vědomou pozemskou ženou, s níž musí býti vyvolená **čistě duchovní** žena teprve spojena pro pozemské zrození Božského Světla!

Takové zrození Světla na zemi vyžaduje největších, rozsáhlých příprav shůry. Často může staletou námahu zmařiti

maličký duch pozemského člověka svými slabostmi a vynutit si mnohé změny ještě v posledním okamžiku.

Mluvím-li o jedné čistě duchovní a o jedné duchovní nádobě nebo schráně, pak jest to vždy každá žena sama pro sebe. Dvě čistě duchovní nádoby jsou dvě vyvolené ženy v **prastvoření**. Tam se pod vysokým vedením mohou v čistě duchovním cílevědomě vyvíjeti a zůstávají povždy pod nejvěrnější ochranou v Bílém zámku.

Duchovní nádoby nebo schrány jsou duše těch pozemských žen, které k tomu byly vyhlédnuty a také připraveny, aby se s těmito schránami nebo ženami z prastvoření vnitřně spojily za účelem nejsvětějších naplnění.

Pozemská matka, která byla vyhlédnuta pro poslední inkarnaci Boží **lásky** na zemi, směla po pozemském zrození dítěte odejti ze země. Byl to akt milosti ze Světla. Dítě Maria přišlo do jiných rukou, které po vyzkoušení byly k tomu vyhlédnuty. Protože nebyly duchovně spojeny s čistě duchovní schránou, nemohly také uškoditi.

Moudrá prozíravost, která se tak často dožila právě při světlých naplněních Boží **lásky** velikých nesprávností a nespolehlivostí duchů pozemských lidí, znemožnila tentokrát opakování škodlivých pozemských účinků na **čistě-duchovně** ženskou nádobu, která vždy plnila svůj úkol v nejčistší věrnosti. Tentokrát bylo duchovně pozemské spojení rychle rozvázáno hned po zrození. Marie vyrostla tedy jako dítě v cizích avšak láskyplných rukách.

Podle prazákonů stvoření je nevyhnutelno, aby se jádro

duchovní, které se při pozemském bytí obklopilo tíživým zatemněním, vracelo na tuto zemi, až se oprostí od překážek, aby duch od nich osvobozený mohl stoupat vzhůru do světlých výšin.

Protože pro první čistě duchovní nádobu, která sloužila Boží lásce, nebyla první duchovní schrána k druhému pozemskému splnění ještě očistěna, dostalo se jí **nové** duchovní schrány, která z velké části opět selhala.

To mělo za následek, že **obě** duchovní schrány, tedy obě **duchovní** nádoby musí být nyní při konečném soudu na zemi ještě jednou vtěleny, aby své chyby odčinily nebo zahynuly.

Jedná se tedy o lidské duchovní schrány pozdějšího stvoření, o duchovně lidskou část, ne o **čistě duchovní** nádobu prastvoření, která ve své čistotě musela vždy cele zůstat.

Ta byla udržována v nejvěrnější ochraně, až se rozhodlo, má-li býti aktem milosti Nejvyššího vykonáno úplné oddělení, aby tato čistě duchovně ženská nádoba netrpěla selháním duchovní schrány, nebo zda se má tato duchovní schrána ještě jednou očistěna povznést, aby svou nastávající dokonalostí nebyla již překážkou v hutnosti.

Nyní **jest** však světlé jádro této čistě duchovní nádoby činem milosti Boží naprosto osvobozeno od **jedné** duchovní části, která patřila k Marii z Nazareta a svým selháním musí jít vstříc rozkladu v soudu. Toto světlé jádro nemůže již býti dotčeno bolestí.

Muselo dlouho čekat, než smělo opět vejít do Bílého zámku šestého stupně v prastvoření, aby tam mohlo žít a působit ve

štěstí a radosti.

Jiný postup byl však při **té** čistě duchovní nádobě, která sloužila Boží **Vůli**. Zde se potřebná lidsky duchovní schrána přizpůsobila čistě duchovní nádobě v **obou** případech. Nový příchod k nějakému odčinění nebyl tedy nutný. Nyní bylo Dianitře odměnou dovoleno, že smí opět býti na zemi, až se její někdejší syn Abd-ru-shin zrodí k druhému pozemskému bytí. Tentokrát v něm poznala Imanuele a bude sloužit Světlu.

Také zde jedná se jen o lidsky duchovní, ne však o **čistě duchovní** část. Jest tedy inkarnována jen **duchovní** schrána, ne však k odpykávání, nýbrž ve splnění milosti ze Světla. –

Různé byly úkoly pozemsky ženských nádob. Nádoby pro Ježíše a Kasandru mohly **vědět** o poslání svých dětí, takže znaly jejich příchod.

Jestliže se pozemské matky tohoto vědění nedržely a pochybnostmi se stále více zatemňovaly a také dost často poddávaly lidským slabostem, jako sobectví, nedostatku porozumění, sklonu k uplatňování se a zábavám, pak to bylo jen selhání **duchovní** části a **její** přání, od níž je čistě duchovní nyní odděleno.

Pozemská nádoba pro Parsifala – Imanuele (Abd-ru-shina) nesměla však ničeho vědět o příchodu svého dítěte a jeho úkolu na zemi. Ani ostatní lidé to neměli vědět. Parsifal měl přece napřed jít sám cestou utrpení a poznáním lidí zde na zemi. To se mohlo stát jen vlastním protrpěním ve vlastním prožití všech lidských chyb. Bylo bezpodmínečně nutné, aby ani on ani kdo jiný z jeho okolí nevěděl o jeho původu.

A tak šla i tato pozemská matka nevědomě svými pozemskými cestami. Teprve když vystoupila z hrubohmotného těla, uvědomila si veliký úkol, který směla splnit na zemi ve službě Světlu.

Bývala vždy zahalena šedivými závoji, které však poznáním se ihned mohly oprostí její láskou k synovi.

Duchovní schrána, kterou tentokrát byla opět Dianitra, směla se nyní znovu vtělit na zem, aby se jí dostalo milosti, která jí byla kdysi zaslíbena.

Čistě duchovní nádoba bydlí však opět již dlouho v Bílém zámku. Vědomě šťastna čistě slouží Světlu. Jest skryta v zámku na šestém stupni čistě duchovního i s druhou schránou, tak jak byly obě vyvoleny k svatému naplnění Světla na zemi. –

Já vím, že je to pro vás těžké a proto to ještě jednou krátce opakuji, aby to bylo úplně zřetelné:

V Bílém zámku, který je vrcholem šestého stupně v čistě duchovním, jsou dvě vyvolené ženy. Kdykoliv se má zroditi někdo ze Světla ku splnění Božských zaslíbení ve hmotnosti, jsou schránou světlého jádra a spojují se s pozemskou ženou. Tento přechod při pozemském vtělení Vyslanců ze Světla je nutný, protože v působení Božských prazákonů ve stvoření nemůže býti žádné mezery.

Obě ženy nesou v zákonech kotvící jména: **Maria**, zachvívající se v **lásce** a **Tereza** ve **vůli**. Tak jest Maria v zákoně čísla a svého druhu vyhlédnuta pro Boží **lásku** a **Tereza** pro Boží **vůli**.

Při pozemském zrození byly vždy spojeny s nějakou pozemsky lidskou ženou, s jejím **duchem**, jakožto nejbližším stupněm.

Tato pozemsky lidská žena musela být přirozeně podobná ve svých záchvěvách. K zrození lásky byl nutný takový duch pozemského člověka, který se zachvíval v **lásce**. K zrození vůle byl potřebný jiný duch pozemského člověka, převážně žijící ve **vůli**.

Záchvěvy lidského ducha jsou však často v hrubohmotném pozemském těle velmi zpozemštěny ve svém výrazu. Proto bývá láska **měkčí, poddajnější** než jest v čistě duchovním.

Jen proto se také mohlo stát, že **ta** pozemská žena, zachvívajíc se v **lásce**, nemohla vyvinouti proti mnohým zkřiveným pojmům a slabostem, a v zatemnění všeho pozemského, již tehdy značně pokročilém, tolik **ostrého** odporu, jako **ta** pozemská žena, která se zachvívala ve **vůli**.

A tak se vzdor svému vědění stávala často obětí pochybností, také i ješitnosti a panovačnosti.

Ovšem že to mohlo a také mělo být jiné. I jí byla dána v nejvyšší míře síla k odporu. Měla silné pomoci, které jí stále byly po boku jako žádným jiným lidem. Jinak se sotva dá najít vysvětlení pro občasné selhání **těch** pozemských žen, které směly přinést lásku.

Byl to však jen **duch pozemského člověka**, který se tím obtížil, ne Maria z Bílého zámku v čistě duchovním. Přesto však i tato část tím trpěla, protože byla ještě spojena s ní nitkami a jejich tíže ji poutala, dokud nenastalo násilné oddělení. –

Tereza nebyla zachvívajícím se lidsky pozemským duchem zatížena. To proto, že tento duch stál ve vůli a byl dost přísný, aby vše falešné a zkřivené od sebe energicky odehnal. Neznal při tom povolnosti.

Pozemské ženy, které smějí nésti Vyslance Světla do hrubé hmotnosti, jsou spojeny nitkami **jen** s čistě duchovními nádobami, ne však se samotnými Vyslanci Světla.

Toho musíte být bedliví, abyste celému ději správně rozuměli!

Duch pozemských matek jest s Vyslancem Světla spojen jen prostřednictvím čistě duchovních nádob, s nimiž jsou bezprostředně spojeny na určitou dobu pečlivě předenými vlákny. Čistě duchovní nádoby nesou Vyslance Světla dolů pozemským matkám a spojují se s nimi teprve v době vtělení a pak zůstávají spojeny do čtyřiceti dnů po pozemském zrození.

Během **této** doby je duchovní nádoba pevně spojena i s duchem pozemské matky. Toto naprosté spojení je však opět zrušeno, když se čistě duchovní nádoba opět odloučí a vrátí. Jen z velké vzdálenosti vedou některé nitky k pozemské ženě.

Tím jest ženský duch pozemského člověka opět přenechán více sám sobě. Není tu **žádného bezprostředního** spojení se světlým jádrem jejich dítěte. Proto je také možnost kolísání a selhání pozemských matek po zrození.

To vše je tak prosté a přirozené. Ovšem lze to jen velmi těžce omezit pozemskými slovy a učinit tak srozumitelným hrubé hmotnosti.

Poslední stupeň prastvoření, sedmý, nese ostrov vyvolených!

Zde jsou všichni ti, kteří mohli být z pozdějších stvoření vyzdviženi. Jsou to ti, kteří směli Synům Božím na zemi sloužiti a také **věrně** sloužili. Po svém odchodu ze země slouží zde v blaženosti dál na všechny věky. V určitých dobách otevře se více jejich zrak. Pak vidí Parsifala, Marii a Irmingard v hradu, při čemž nevnímají vzdálenost, nýbrž domnívají se býti tam současně s prastvořenými.

O tom nemám v této přenášce co říci; stačí vám však již jméno: **Patmos!**

O tomto ostrově blažených bylo již mnoho mluveno a bude se o něm teprve mnoho mluvit. Jest současně ostrovem zaslíbení, neboli horou svatých zvěstování!

Tak jako hrad Grálu, zvedající se v Božském na nejzevnější hranici a mající současně své opakování jako vrchol v prastvoření, tak jest také Patmos na poslední hranici čistě duchovního a má své opakování na nejvyšší výši sousedícího duchovna. V tomto duchovním opakování je vidět jako v zrcadle všechno, co se děje na Patmu v čistě duchovním. Tak jest v obou říších, vzdor jejich rozdělení, společné prožívání, dávající spojení.

Můžeme se snad později k tomu ještě podrobněji vrátit. Dnes by to překročilo účel přednášky. Dnes chci přinést ukončení velké říše prastvoření a to v přímé linii směrem dolů.

Za posledním stupněm v prastvoření, sedmým, následuje ochranná vrstva, která způsobuje oddělení čistě duchovního a

s ním sousedícího duchovního stvoření, které jest svou rozlohou stejně nepřehledné pro smysly pozemského člověka jako čistě duchovní.

I tato ochranná vrstva je úrovní velké rozlohy. Není neobydlena, žijí tam mnohé bytosti. Není však trvalým sídlem sebe vědomých duchů.

Tvoří nepřekročitelné a nedobytné hranice čistě duchovního, prastvoření, a přece také jest přechodem.

K jejímu překročení však shůry dolů nebo i zdola nahoru musí být duchovno doprovázeno bytostmi, obývajícími tuto úroveň. Dávají svým působením ochrannou schránu tomu, kdo tudy kráčí, stejně tak, jako všechny úrovně v celém stvoření. Ony samy jsou také ochrannou schránou prastvoření.

A tento průvod ochrannou úrovní mohou tyto bytosti poskytnout jen za zcela určitých předpokladů, které jsou nezměnitelné podle zákonů stvoření.

Překročiti tuto úroveň je tedy možno jen za splnění zcela určitých ustanovení. Splněním podmínek, které jsou zčásti dány druhem, zčásti také **útvarem** tohoto druhu, tedy jeho dočasným stavem, zralostí, je dána jako samozřejmý důsledek možnost přechodu a je jím také samočinně způsobena.

Tak jest všude přesně do sebe zasahující pohyb, jako v neuvěřitelně jemném a umělecky sestaveném soukolí, které je udržováno v chodu živě působícími zákony.

Co se **správně** drží své cesty, to jest broušeno a čistěno, posunováno a povznášeno, ale jen do výše čistých schopností. Co

se však odkloní od pravé cesty a postaví se v tomto soukolí lehkomyšlně nebo dokonce rouhavě stranou, to jest otloukáno a zraňováno, až se to opět postaví na svou pravou cestu a spoluzachvívá bez tření nebo až je rozemleto mezi nikdy nestojícími koly.

Vpravte se proto, lidé, do nezměrného soukolí, vám tak nepochopitelného, velkého, mistrovského díla tohoto stvoření! Svým stejnoměrným zachvíváním budete pak šťastni po všechny věky!